

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/663/2015
Identifikačné číslo spisu:	1109244186
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1109244186.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ETP Management budov, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 61, zastúpeného JUDr. Pavlom Malichom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Dunajská č. 25, proti žalovanému JUDr. Mag. R. Z., bývajúcemu v F., zastúpenému Mgr. Dušanom Oravcom, advokátom so sídlom v Bratislave, Laurinská 2, o zaplatenie 2 082,87 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 36/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2013 sp. zn. 2 Co 318/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 5. mája 2011 č. k. 15 C 36/2010-112 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 626,03 € s 9% úrokom z omeškania ročne od 21.11.2009 do zaplatenia a náhradu trov konania 346,68 €, všetko na účet žalobcu, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobný návrh zamietol. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko väčšina vlastníkov bytov a nebytových priestorov sa Zmluvou o výkone správy dohodla na povinnosti platiť mesačne vopred vždy do 10. dňa príslušného mesiaca preddavkové platby za služby a prípadné nedoplatky za služby do 14 dní od doručenia vyúčtovania správcom do fondu, tieto povinnosti platili aj pre žalovaného, a to napriek tomu, že k Zmluve o výkone správy nepristúpil. Poukázal na vývoj skutkových a právnych okolností, ktoré priniesla aplikácia zák. č. 182/1993 Z. z. s tým, že novela tohto zákona, účinná od 1.7.2004 v § 8a ods. 4 zakotvila povinnosť každého nového vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome pristúpiť k Zmluve o výkone správy; a aktuálne znenie § 8a ods. 7 cit. zákona explicitne upravuje povinnosť vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome, ktorý nadobudol zmluvou o vstavbe alebo nadstavbe domu pristúpiť k Zmluve o výkone správy s tým, že vývojom prešiel aj § 6 cit. zákona, ktorý v znení účinnom v čase nadobudnutia vlastníctva bytu a nebytových priestorov žalovaným upravoval, že na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy domu uvedených v odseku 1, pričom v aktuálnom znení je už jednoznačne upravený vzťah tak, že na správu domu nesmú byť dohodnuté súčasne viaceré formy správy domu. Na správu v

jednom dome môže byť uzavretá zmluva len s jedným správcom alebo len jedna zmluva o spoločenstve. Súd prvej inštancie konštatoval, že vlastníci bytov a nebytových priestorov určené preddavky vkladajú do fondu prevádzky, údržby a opráv, účelom ktorého je zhromažďovanie finančných prostriedkov na investície spoločného majetku - obnovu a modernizáciu domu, a preto povinnosť poukazovať určené finančné prostriedky do fondu prevádzky, údržby a opráv vzniká všetkým vlastníkom bytov a nebytových priestorov aj tým, ktorí k Zmluve o výkone správy nepristúpili, nakoľko vytváranie fondu je povinnosťou vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo zákona a so správcom domu nemá súvis, z tohto dôvodu bolo povinnosťou žalovaného platiť mesačne vopred vždy do 10. dňa príslušného mesiaca preddavkové platby za služby a prípadné nedoplatky za služby do 14 dní od doručenia vyúčtovania do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to napriek tomu, že k Zmluve o výkone správy nepristúpil. Zamietnutie návrhu vo zvyšku odôvodnil premlčaním nároku titulom preddavkových platieb, splatných v období od 10. januára 2006 do 10. novembra 2006, nakoľko žalobca podal návrh na súd 20. novembra 2009. Rozhodnutie o priznaní príslušenstva k žalovanej istine odôvodnil s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. a omeškaním žalovaného s plnením peňažného dlhu s tým, že žalobcovi priznal úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po podaní návrhu na súd. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. apríla 2013 sp. zn. 2 Co 318/2011 odvolanie žalovaného v zamietajúcej časti odmietol, vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie plne stotožnil, a preto ho ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Poznamenal, že sa nestotožnil s právnou konštrukciou žalovaného, ktorý podľa jeho názoru nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu so žalobcom ako správcom, avšak bol spoluvlastníkom spoločných častí a zariadení, príslušenstva a pozemku, ktoré tento správca na základe zmluvy o výkone správy spravuje a je prakticky vylúčený, aby nespravoval spoločné časti a spoločné zariadenia v rozsahu zodpovedajúcom spoluvlastníckemu podielu žalovaného, nakoľko žiadať od správcu, ktorý na základe platnej zmluvy o výkone správy správu bytového domu aj vykonáva, aby od výkonu správy v uvedenom rozsahu upustil, by znamenalo závažné porušenie zmluvných povinností žalobcu voči ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov v danom bytovom dome. Taktiež sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o nepreskúmateľnosti výpočtu nároku uplatneného žalobcom v konaní, nakoľko nielen z návrhu na začatie konania, ale najmä zo zrozumiteľného odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva výška priznanej sumy napadnutým rozhodnutím, jej právny titul a najmä obdobie, v ktorom pohľadávka žalobcu voči žalovanému vznikla. Odvolanie žalovaného podané do zamietajúcej časti napadnutého rozsudku odvolací súd odmietol z dôvodu, že práva a povinnosti žalovaného týmito rozhodnutím dotknuté neboli, a preto nie je oprávnený na podanie odvolania do výroku rozsudku, ktorým bol návrh žalobcu vo zvyšku zamietnutý. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) na súde 04. júla 2013 dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f) O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou a námietkami (predmet sporu, námietka premlčania, výhrada voči aplikácii § 14 ods. 3 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov súdom prvej inštancie) a vec arbitrárne právne posúdil. Podľa dovolateľa odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a zmätočné. Dovolateľ akcentoval, že nemal možnosť hlasovať o Zmluve o výkone správy a nemohol využiť právo podľa § 14 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže vlastníctvo nadobudol originárnym spôsobom na základe Zmluvy o vstavbe V- 1136, 1139/99 z 15. marca 2000 a kolaudačného rozhodnutia Okresného úradu Bratislava I, odbor životného prostredia, č. ŽP - 16271/2001- Ja/281/H z 21. decembra 2002, odvolací súd sa tým nezaoberal, čím bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej dovolateľ tvrdil, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikol žiadny právny vzťah a v dôsledku chybného interpretácie zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov mu bola odňatá možnosť uplatniť si svoje práva na súde.

Podľa neho súdy nižších inšancií správne interpretovali právnu normu, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikovali, keďže použili právne normy, ktoré neboli účinné v rozhodnom čase, čo žalovaný považuje za odňatie možnosti konať pred súdom a arbitrárnosť jeho rozhodnutia. Dovolateľ namietal aj rozhodnutie o náhrade trov prvostupňového konania, keď súd neaplikoval § 142 ods. 2 O.s.p. Poukazoval na právo na spravodlivé súdne konanie a z neho vyplývajúcu povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. Ú S 46/05). Námietkou arbitrárneho právneho posúdenia veci tiež dovolateľ spochybňoval aktívnu legitimáciu žalobcu, keď tvrdil, že právny predchodca žalobcu nemal Zmluvou o výkone správy dané oprávnenie na zastupovanie spoluvlastníkov pri vymáhaní plnení spojených s užívaním bytov a nebytových priestorov, teda nemohol platne previesť na žalobcu viac práv ako mal sám spolu s dôvodom, že nemal platne uzatvorenú Zmluvu o výkone správy z 1. decembra 1998, táto zmluva je spotrebiteľská a nároky žalobu nemožno uznať, nakoľko nemajú právny základ. Uvedené dôvodil odkazom najmä na § 52, § 53 ods. 1, 2, a 5 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení so smernicou rady 93/13/EHS. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (04. júla 2013), t.j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej aj „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. prípustné. Dovolanie žalovaného teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Dovolateľ mal za to, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu sú nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho

súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje riadne vysvetlenie dôvodov (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie), na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a prečo sa nestotožnil s tvrdeniami, resp. odvolacími dôvodmi žalovaného. Odvolací súd dostatočným a zákonne súladným spôsobom (§219 ods. 1 a 2 O.s.p. vo väzbe na § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.) uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, resp. prečo sa so závermi súdu prvého stupňa stotožnil. Vo väzbe na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že odvolací súd dovolateľovi neodňal zákonnú možnosť konať pred súdom a jeho rozhodnutie nevykazuje známky zmatocnosti. Námieta existencia vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. preto neobstojí.

Žalovaný vzniesol aj množstvo ďalších námietok vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, v skutočnosti však nimi len vyjadroval svoj nesúhlas s výsledkom sporu a právnym posúdením veci súdmi. Otázky nastolené žalovaným sa týkajú skutkového a právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalovaný má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa 51. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavy“) v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Dovolací súd pre úplnosť v súvislosti s nedôvodnou námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou a akcentom dovolateľa na právo účastníka na spravodlivé súdne konanie a z neho vyplývajúca povinnosť súdu na limity jeho odôvodnenia, k bodu 11 a 12 dodáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa 51. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS/115/03, či sp. zn. III. ÚS/60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil 111/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 09. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

Ostatné námietky dovolateľa, ktorými spochybňoval aplikáciu a výklad zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, tiež posúdenie aktívnej vecnejlegitimácie žalobcu, či posúdenie neplatnosti a charakteru Zmluvy o výkone správy a rozhodnutia súdov o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi, z hľadiska obsahového spadajú pod činnosť spočívajúcu v právnom posudzovaní veci súdom, pri ktorej súd zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Touto činnosťou súdu ale nedochádza k odňatiu možnosti strane sporu pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa jej neodníma možnosť uplatnenia procesných práv v

konaní v zmysle vady uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (vid' R 43/2003).

Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je v konštantnej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie, o taký prípad ale v danej veci nešlo, zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že prípadné nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (vid' R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad vo veciach sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 49/2012, 7 Cdo 212/2013), preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia vecí odvolacím súdom nezaoberal.

V danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesné neprípustné bez jeho meritórneho dovolacieho prieskumu.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.